

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ НОВА ХИЖА

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

Насред тресавището Дейви Милърд спря да се измие в бистрата вода на плиткия ручей, бликащ изпод дънера. Спираше тук всяка нощ на връщане от работа и забелязваше, че потокът непрекъснато намалява.

Когато започна преди два месеца да сече трупи за новата си хижа, водата все още се носеше в пясъчното си корито, достатъчно буйна и силна, влечеше клони и отломки от изгнили в блатото пънове. Но щом зимните дъждове престанаха, тресавището отново се превърна в море от мека, бездънна тиня, която невинно се прикриваше под покривката от гъста преплетена растителност. Пролетно време и през лятото тук израстваха зелени папрати и диви лози, които тъй добре забулваха пълните с кал трапове, че човек едва можеше да ги отличи от твърдата земя.

Дейви бе израсъл на брега на блатото и познаваше коварството му. Стъпка по стъпка, той премина моста от завързани един за друг с вериги дънери, стигна другия край на тресавището и се втурна към старата хижа. До нея оставаше не повече от миля, но тясната пътека дълго извиваше навътре из гъстата борова гора. Грееше луна и в гората бе светло като ден. Дейви съзря полянката пред себе си и затича още по-бързо.

Хижата беше стихнала като боровете наоколо. Дори обичайната струйка дим от комина бе секнала и ако отпреди не познаваше това място нощем, би го взел за напълно необитаемо.

Дейви откряна безшумно вратата и за миг се послуша. През счупения капак на прозореца в тъмната стая се промъкваше блед лунен лъч и падаше върху крака на леглото. Дейви притвори вратата след себе си и застана мълчаливо сред стаята. Оттук виждаше очертанията на масата, столовете, леглото. В полумрака всичко изглеждаше покрито с дебел слой прах. Приблужи се до сандъка за дърва и затършува в тъмното за късче борина. Намери, драсна кибрит, смолата пламна изведнъж и той хвърли горящата клечка в огнището. Когато се обърна, цялата стая беше оживяла от жълтата трептяща светлинна. Масата, столовете и леглото светеха като нови.

Джийни се надигна уплашена. Завивката се свлече от раменете ѝ и още неотворила очи, тя се усмихна на Дейви. Той се загледа в нея, а тя вдигна падналата на челото си коса.

— Отдавна ли спиш, Джийни? — попита Дейви.

Тя пак се усмихна и кимна.

— Май закъснях и тая вечер? — виновно каза той. — Луната изгря веднага след залез слънце, затуй продължих да работя. Искам час по-скоро да завърша новата хижа.

Джийни отметна завивката и седна на ръба на леглото. Нозете ѝ докосваха студения под.

— Сума време поддържах огъня, но тъй ми се доспа, не издържах и легнах. Вечерята ти сигурно е изстинала, Дейви.

Той не мръдна от мястото си. Само усмивката му ставаше все по-широка и когато Джийни се изправи, цялото му лице сияеше. Тя пристъпи към кухнята, но Дейви изведнъж я грабна и я понесе обратно към леглото. Задържа я за миг, притисна я тъй плътно до гърдите си, че тя спря да диша, целуна я по устата и я пусна в леглото. Тя едва си пое дъх. Стори ѝ се, че пада не от два, а от кой знае колко фута.

— За моята вечеря не мисли — рече Дейви засмян. — Ще я изям и студена.

После отиде в кухнята и потърси в тъмното хляба и картофите. Взе си питка царевичен хляб и един картоф, върна се и седна на леглото. Джийни се разсъни съвсем.

— Дейви, скоро ли ще е готова новата хижа? Страшно ми е самотно тук през деня.

— Още една седмица, а може би и по-рано, и ще се пренесем. Да накова пода и готово! Капаците на прозорците могат да почакаат. Тях за два-три дена ще ги стегна.

Пламъчето в огнището замига, припламна и угасна. Борината беше догоряла.

Дейви отнесе картофените люспи в кухнята. Върна се, съблече се и бързо се пхна в леглото.

Дълго лежаха, без да продумат. Джийни се сви до него, Дейви зарови лице в косите ѝ.

Вече заспиваше, когато Джийни прошепна нещо.

— Не чух — той извърна глава.

— Тоя нахалник, Бони Кинг, днес пристигна пак — продума тихо тя.

Дейви се повдигна на лакът и погледна лицето ѝ в мрака.

— Какво иска?

— Все едно какво е искал. Казах му, че никак не ме интересува.

— А той?

— Не обърнах внимание какво ми отговори. Казах му да се маха и да си гледа работата, а той само се изсмя и не мръдна.

Дейви се отпусна на възглавницата.

— Какво си въобразява той? Да не мисли, че ще се пренеса сам, а тебе ще оставя тука? — Дейви си поемаше дъх след всяка дума. — Да не мисли, че новата хижа, дето я строя отгатак тресавището, е за някоя друга?

Джийни се сгуши до него и притисна лице о страната му.

— Не ме е грижа какво мисли — продума изтръпнала тя. — Само че не го искам да се мъкне всеки ден, да седи и да ме гледа по цял следобед. Дразни ме, някой път няма да се сдържа и... Днес ми идваше да грабна пръта и да му дам да се разбере.

Дейви се подпря на лакти и се загледа в мрака на стаята. Джийни остана да лежи притихнала до него. Дълго мълча, после усети, че Джийни отново потрепера.

— Изтърси ли се Бони още веднъж, кажи му, че ако не престане да те закача, ще си поговорим другояче!

— Всеки път ме пита не съжалявам ли, че не съм се омъжила за него.

— А ти, Джийни, какво отговаряш?

— Казах му, че ако не бях срещнала тебе, изобщо нямаше да се омъжа.

Дейви я прегърна и притегли към себе си. Тя изхлипа няколко пъти, после утихна съвсем. Дейви почувствува как се отпуска, как дишането ѝ става по-леко и равномерно. Допря устни до страната ѝ и затвори очи.

Минаваше полунощ, когато внезапно се стресна. Опомни се за миг, недоумяващ какво го бе накарало да се събуди. Надигна глава, послуша се — нищо не чу. Навън във всички посоки се разстилаше безкрайната борова пустиня. Най-близкото човешко жилище беше на дванайсет мили отук. Единственият шум, който достигаше до тях, беше глухият трясък на някое повалящо се изсъхнало дърво или далечното скимтене на рисовете. Този път той нищо не долови.

Дейви пак легна, но не можа да заспи. Не смееше да шавне, да не събуди Джийни.

И както лежеше с отворени очи, в очакване на утрото, внезапно свърза събуждането си посред нощ с мисълта за Бони Кинг. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че именно тази мисъл го е събудила. Обърна се и загледа през цепнатината на счупената щора облените в лунна светлина борове около поляната.

От година насам Бони Кинг се мъчеше да се набърка в живота му. Но Дейви все вярваше — щом Бони се увери, че Джийни няма никога да тръгне с него, ще престане. Спомни си: вече три седмици поред Джийни всяка вечер му се оплакваше от посещенията на Бони в негово отсъствие.

Бони се занимаваше с добив на терпентин и живееше в бараките край Източния ръкав на блатото Огичичоби. Още в началото заяви на Джийни, че додето не изостави мъжа си и не заживее с него, все ще я преследва. Веднъж — Дейви го срещна в магазинчето на Източния ръкав — Бони му каза същото. Тогава Дейви само се изсмя. Но ето, трета неделя Бони идваше всеки ден в старата хижа...

До утрото Дейви не мигна. Питаше се какво да стори. Не можеха да се махнат от тресавището, тук беше техният дом.

Малко преди зазоряване стана и се облече, без да буди Джийни. Отиде в кухнята, хапна от студения хляб и подсладените картофи. Слънцето изгрываше. Преди да тръгне, надникна в стаята. Джийни още спеше. Излезе на пръсти и се отпрати надолу по пътеката. На три мили оттук, край новата хижа, го чакаше още един работен ден.

Джийни се събуди след час. Най-напред се обърна да види спи ли още Дейви и като не го намери до себе си, скочи от леглото, изтича в кухнята, после на двора и чак там, напълно будна, разбра, че е тръгнал.

Беше ранна утрин. Като закуси и почисти къщата, Джийни пое нащърбената мотика и излезе в градината да чисти бурени. Преди месец бяха посадили зеленчук и сега, под топлите лъчи на слънцето, той растеше буйно и бързо на тази влажна земя. Копа и скуба, докато в първата леха не остана нито стрък плевел.

Към обед Джийни вдигна глава и видя Бони Кинг — седнал върху боровия пън в другия край на градината. Мълчеше, наблюдаваше я и Джийни не разбра откога е тук. Първата ѝ мисъл беше да захвърли мотиката и да побегне в кухнята, но се сети, че Бони сигурно ще я последва, дето и да избяга. Едничкото, което ѝ остава, реши набързо тя, е да стои тук. Продължи да копае още половин час и

не го погледна нито веднъж. Знаеше, че е още там, на дънера, защото с крайчеца на окото си долавяше сянката му, но бе твърдо решила да не му обръща никакво внимание.

Но накрая Джийни не издържа. Бони седеше повече от час, дялкаше някаква клечка и се усмихваше. Тя остави мотиката и се обърна към него.

— За какво си дошъл Пак, Бони Кинг? — Джийни тропна с крак и се удари с юмруци по бедрата.

Бони не отвърна. Само усмивката му се разтегли още повече.

— Махай се отгук! Остави ни на мира! — ядосано извика тя. — Не можем да те понасяме.

— Дейви да, но не и ти — Бони кръстоса крак върху крак. — Кажи не е ли така, Джийни?

— Глупости! — извика тя. — Гледаш само как да се заяждаш. И то защо? Защото вместо тебе съм взела Дейви!

Бони изтърси треските от комбинезона си и продължи:

— Ти, Джийни, вече трябва да смениш мъжете. Сега е най-удобният момент, защото аз вече си имам нова хижа, а Дейви още няма.

— Лъжеш! Ти дори не си почвал да строиш хижа, сам знаеш!

— А ти отде знаеш толкова добре какво правя и какво не правя?

— Дейви ми каза.

— Дейви не ти казва истината; отдавна съм почнал да строя.

Джийни не искаше да му отговаря. Разбираше — той бръцолови тъй, само да се намира на приказка. Въпреки това не успя да се сдържи.

— Дейви довършва нашата, а ти, Бони Кинг, изобщо не си почвал.

Бони се изправи, прекоси градината и застана в лехата до мотиката ѝ.

— Ако някоя нощ се подхлъзне по дънерите в тресавището, Дейви няма да я довърши — каза той. — Опасно е да се минава през мочура вечер. Представи си, в тия лунни нощи неочаквано излезе облак, тъкмо като пресича блатото. В мрака няма да забележи къде стъпва, особено по оня мост от хлъзгавите дънери. И както се е забързал, току-виж паднал в тинята под папратите и дивите лози. Толкова тъмно става там, че и в очите да ти бръкнат, няма да усетиш.

Джийни посегна към мотиката, но Бони стъпи на дръжката и тя не можа да я вдигне.

— Не съчинявам тия истории само заради тебе — продължаваше да клати глава той, — това е самата истина.

— Дейви внимава — бавно издума тя.

— Нищо няма да го спаси, ако някоя черна нощ се спъне и падне от дънерите в тинята — рече Бони. — Имало е такива случаи.

Джийни за миг затвори очи, каза си, че ще предупреди Дейви отсега нататък да си идва преди мръкнало.

Бони се обади пак:

— Някои не си вземат поука, пък после станало късно! Стоеше на няколко крачки от нея и преди Джийни да разбере какво става, пристъпи и я сграбчи. Тя се помъчи да се отскубне, но роклята ѝ беше тъй вехта и износена, че се уплаши, ако се сборичка с Бони, да не я скъса. Обхванал я здраво с ръце, той се опитваше да я целуне.

— Ако Дейви беше тук, не би посмял да посегнеш.

— Защо не? — изсмя се Бони. — Какво общо има Дейви с тая работа?

Тя се отдръпна, опря лакти в гърдите му и го удари с все сила. Той се засмя:

— Харесват ми жени, които обичат да се борят — и отново я хвана. Дрехата ѝ се скъса като хартия, оголи раменете и гърдите ѝ до кръста. Докато се мъчеше да се закрие, тя разбра колко много сила може да има в мишците на един мъж.

— Колкото повече се съпротивляваш, толкова по-скоро ще се измориш — той се присмиваше на усилията ѝ да вдигне скъсаната дреха. Роклята ѝ бе разпрана на гърба до кръста и слънчевите лъчи пареха оголеното ѝ тяло. И освен това — продължи Бони, — като се бориш, роклята, естествено, ще се скъса още повече.

Джийни направи крачка напред и изведнъж го блъсна тъй силно, че той политна, падна и се претърколи. Краката му заритаха във въздуха. Беше смачкал цели две лехи лук и зеле.

Джийни се затича с последни сили и се втурна в кухнята. Тук беше в безопасност. Блъсна вратата и я затисна с масата.

Бони обиколи къщата няколко пъти като куче, което не смее да нападне непознато животно. Надзърна през прозорците, най-напред

през предния, после през задния, но не се реши да ги отвори. После седна на няколко крачки от прага и подвижна:

— Стига да искам, ще вляза. Нищо не ми струва да разбия прозорците. Това се иска, но не желая. Реших, ще почакам.

Разтреперана и обляна в сълзи, Джийни се сви на пода до леглото. По едно време дочу стъпки. Добра се до прозореца и погледна през счупения капак: без да се обръща, Бони бавно вървеше по пътеката към блатото.

Събрала последни сили, тя се дотътра до леглото, просна се върху него и плака, додето заспа.

Когато се събуди, вън беше притъмняло. Изтича до прозореца, погледна небето и разбра, че слънцето отдавна е залязло. Черни разпокъсани облаци пълзяха към луната.

Джийни си спомни. Сънят избяга от очите ѝ. Отиде до вратата, върна се при прозореца, после отново към вратата... Колко пъти направи това? След всяко прекосяване на стаята силите я напущаха. Свлече се на пода, разтрепери се пак и заплака. Беше тъй отмаляла, че ѝ бе трудно дори на колене да стои.

Най-сетне Джийни стана, отвори вратата и огледа двора, огрян от лунната светлина. От Дейви все още нито следа. Обиколи няколко пъти поляната, двоумеше се какво да предприеме. После свърна към пътеката и се втурна презглава към блатото.

На няколко крачки от брега, дете почваше дългият мост от дънери, тя внезапно спря. Пред нея лежеше обраслото с преплетени клони тресавище, през което Дейви я пренасяше на ръце. Като заопипва с крак плъзгавото излющено дърво, тръгна предпазливо навътре. Още неминала и първия дънер, усета, че нозете ѝ се откъсват от дървото и някой я вдига. Не можа да се обърне, но разбра — непознатите ръце около кръста ѝ бяха на Бони. Той я понесе назад към твърдата земя.

Сетне я пусна да стъпи, обърна я към себе си и се вгледа в лицето ѝ. Усмиваше се по същия начин, както през деня, на пъна на градината.

— Много късно си тръгнала — продума той.

— Къде е Дейви? — извика Джийни.

— Дейви? — повтори Бони. — Преди малко и аз се питах къде е. Честна дума, не зная.

— Знаеш, Бони! Къде е Дейви?

Впил пръсти в ръцете ѝ, той я стисна още по-силно.

— Минава ми нещо през ума, но не мога да се закълна така ли е — каза той. — Не мога да се закълна, защото нищо не съм видял с очите си. Толкова е тъмно, като се скрие луната, че не можеш ръката си да видиш.

— Кажи къде и Дейви! — извика Джийни и го заудря с юмруци в гърдите.

— Сигурно е тръгнал насам, но се е подхлъзнал. Било е ужасно глупаво да тръгва през блатото в такава облачна нощ. На негово място щях да умра от страх да не падна в тия пълни с тиня трапища.

Джийни се изтръгна от прегръдката на Бони. Той се впусна след нея, но не успя да я хване и тя затича към тресавището. След две-три крачки той напълно я изгуби от погледа си. Чуваше само стъпките ѝ, но бе невъзможно да разпознае посоката, от която долитат.

— Джийни! — развика се той. — Джийни-и-и! Върни се, глупачко! Сама не можеш да минеш през блатото. Върни се, Джийни-и-и!

Не се обади никой. Бони закрачи по първото дърво от безкрайно дългия мост. Като разбра, че по-нататък не може да продължи, защото повече не вижда нищо под краката си, спря. Ослуша се. Тишина. Отчаян, коленичи и запълзя по плъзгавия дънер. От време на време спираше, извикваше Джийни, слушваше се за отговор и се взираше в траповете край дънера, пълни с лепкава тиня.

На разсъмване, изкалян и безпомощен, Бони стигна другия край на тресавището и стъпи на твърда почва. Седна и зачака утрото. Недоумяваше дали ще намери — и кога? — някаква следа от Джийни или от Дейви.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.